

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμφαντός με Πατρὸς». (Ιωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξεων 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή - Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 30 No 7

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 337

Ἰούλιος / July 2008

ΑΜΦΙΒΟΛΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ

Μέρος Β'

Μέσα ἐξεθέσαμε στό πρῶτο μέρος τοῦ ἄρθρου μας, κατελογίζετο εἰς μὲν τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαῖον ὑπερβάλλουσα **αἰσιοδοξία** ὡς πρὸς τοὺς ἐν Βατικανῷ γενικῶς σήμερον, εἰς δέ τόν Πάπα Βενέδικτον ἔλλειψη «ἀδελφικῆς ἀβρότητας», καθὼς καὶ κράζουσα «θεολογική ἀσυνέπεια», κατὰ τὴν κήρυξη τοῦ «Ἐπετειακοῦ Ἔτους» γιὰ τόν Ἀπ. Παῦλο.

Καί τίς μὲν σχετικῆς μέ τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο κρίσεις αἰτιολογήσαμε ἐπαρκῶς, μέ ὅσα ἤδη ἐλέχθησαν. Ἀπομένει νά θεμελιώσουμε τίς ἀπείρως βαρύτερες αἰτιάσεις κατὰ τοῦ Πάπα Βενεδίκτου, σχετικῶς μέ τό συγκεκριμένο θέμα.

Τό βασικό **κριτήριο** γιὰ σωστή ἐκτίμηση τοῦ σχολιαζομένου θέματος τίθεται μέ ἓνα ἀπλούστατο ἐρώτημα: Κατὰ πόσον ὁ Πάπας Βενέδικτος (ἀπό μακροῦ γνωστός θεολόγος εὐρυτάτης ἐμβέλειας!) ἔχει πλήρη συνείδηση τῆς ἐπί αιῶνας ἐξακολουθητικῶς σωρευομένης «**ἀδικίας**» εἰς τό **πρόσωπον**, τό **ἔργον**, ἰδίως δέ τὴν **θεολογία** τοῦ Ἀπ. Παύλου, ἐκ μέρους τῶν ἐκάστοτε φορέων τοῦ ἀμετανόητου Παπισμοῦ.

Κάθε ἀπροκατάληπτος θεολόγος (Ορθόδοξος, Ρ/Καθολικός ἢ Προτεστάντης), σεβόμενος ἔστω τῆς Βίβλου τόν σταθερά **ἀποκρυσταλλωμένο** λόγο, θά παραδεχόταν ἀσυζητητί καὶ χωρὶς ἐπιφυλάξεις ὅτι «**Παπισμός**» καὶ «**Ἀπ. Παῦλος**» ἀποτελοῦν τὴν ὀξύτερη δυνατή ἀντίφαση πνευματικῆς τάξεως.

Ἀπό τότε πού ἡ Ρώμη ἀγωνίσθηκε ἐπί αιῶνες νά χαλκεύσει τὴν μεταξύ τῶν Αποστόλων δηθεν «μοναρχία» τοῦ Πέτρου, κυρίως δέ νά διεκδικήσει καὶ νά μονοπωλήσει αὐτὴ τὴν **ἀντιφατικὴ** μοναρχία, ὡς κληρονομημένη «**διαδοχή**» **μόνον** ἀπὸ τόν Ρωμαῖο Ποντίφηκα (καὶ μάλιστα ὅπως ἐξελίχθηκε καὶ πέραν τοῦ **ὀλοκληρωτισμοῦ**,

DOUBTFUL SYMBOLS

By Archbishop Stylianos of Australia

Part 2

With all that was mentioned in the first part of our article, we on the one hand ascribed to Ecumenical Patriarch Bartholomew excessive **optimism** concerning those in the Vatican today generally, while also commenting on Pope Benedict's lack of 'brotherly courtesy' and stark 'theological inconsistency' during the proclamation of the 'Anniversary Year' for the Apostle Paul.

The relevant grounds for our opinion concerning Patriarch Bartholomew have been sufficiently presented already. It remains for us to substantiate the infinitely more serious claims concerning Pope Benedict in relation to the question at hand.

The basic **criterion** for a proper evaluation of the topic can be seen with a very simple question: The degree to which Pope Benedict (a theologian of great renown from long ago!) is aware of the '**injustice**' which has been done over centuries against the **person, work** and especially the **theology** of the Apostle Paul by the respective officials of unrepentant Papism.

Every unbiased theologian (whether Orthodox, Roman Catholic or Protestant) who at least respects the **crystal-clear** word of the Bible, would without hesitation accept that **Papism** and the **Apostle Paul** are the sharpest contradiction in spiritual terms.

From when Rome started centuries ago to 'fabricate' the supposed 'monarchy' of Peter among the Apostles, and mainly to claim for itself and monopolize this **contradictory** monarchy, as an inherited succession belonging to the Roman

ἀπό τήν Α' Βατικανή Σύνοδο τοῦ 1870 καί ἐξῆς!), εἶχε κατ' οὐσίαν «ἐκπέσει» ἀπό τήν **μυστηριακή** φύση πού ἐξασφαλίζει στήν ἱστορική Ἐκκλησία ἡ «**Ἀποστολική διαδοχή**» (*successio Apostolica*).

Ὡς ἄμεση ἠθική καί θεολογική συνέπεια τῆς «πλήρους συνειδητοποιήσεως», γιά τήν εἰς βάρος τοῦ Ἀπ. Παύλου ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ **κατεστημένη** πιά καί ἀναιδῶς **διαιωνιζόμενη** ἀδικία, προκύπτει τό ἀπαράγραπτο δικαίωμα ὀλοκλήρου τοῦ ὑπολοίπου Χριστιανισμοῦ Ἀνατολῆς καί Δύσεως, νά ἔχει τόν πρῶτο λόγο σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τήν «μνήμη» καί τήν «τιμή» εἰς τόν Ἀπ. Παῦλο, ὅσο καί ἂν τό **μαρτύριό** του καί τά ἱερά του **λείψανα** φυλάσσονται πάντοτε ἐν Ρώμῃ.

Μέ αὐτό τό ἀπαράγραπτο καί διεθνῶς γνωστό δικαίωμα ἔχουν ὀργανωθεῖ κατά τό παρελθόν καί ἄλλες ἐκδηλώσεις «μνήμης» καί «τιμῆς» εἰς τόν «Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν», ὅπως ἦταν π.χ. ἡ ἐν ἔτει 1951, ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ μόλις τότε πρό μικροῦ συγκροτηθέντος Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.), ἱερά πορεία προσωπικοτήτων τῆς «Οἰκουμενικῆς Κινήσεως», μέ σύνθημα «Εἰς τά βήματα τοῦ Ἀπ. Παύλου».

Ἐπειδή πάντως τόσον τό ἄμεσο περιβάλλον τοῦ σημερινοῦ Ποντίφηκα, ὅσον καί οἱ Ἐκδοτικοί Οἴκοι, πού κατά φυσικόν λόγον ἐκδίδουν ἢ ἐπανεκδίδουν εἰδικάς συγγραφάς του (συστηματικῆς πάντοτε φύσεως!), οὐδέποτε παραλείπουν νά τονίζουν ὅτι οὗτος εἶναι ὁ «θεολογικῶς διαπρεπέστερος» τῶν κατά τίς τελευταῖες δεκαετίες Προκατόχων του, δικαίως θά ἀνεμένετο παρ' αὐτοῦ νά εἶχεν αισθανθεῖ καί ἀναγνωρίσει μετά χριστιανικῆς γενναιότητος τό ἐπί τόσους αἰῶνας τεχνηέντως παρακαμφθέν, ἂν μή καί ἀποσιωπηθέν πλήρως «ἀδίκημα», εἰς βάρος τοῦ πνευματικοῦ κύρους καί τῆς θεολογίας τοῦ Ἀπ. Παύλου.

Μία γενναία ἐν προκειμένῳ, ἔστω καί συμβολικῶς τολμουμένη «ἀποκατάσταση» σήμερον, θά ἦτο ἀφ' ἑνός μὲν ἀνώδυνος καί οὐσιαστικῶς διδακτική διά τήν Ἐκκλησίαν τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, ἀφ' ἑτέρου δέ περισσότερον «σύμφωνος» πρός τά **ἐκκλησιολογικά** συμπεράσματα τῶν κορυφαίων θεολόγων τοῦ 20^{ου} αἰ., μετά τῶν ὁποίων ἐφιλοδόξησε νά συμπορευθεῖ καί νά θεολογήσει ὁ Καθηγητής Joseph Ratzinger.

Αὐτό ἄλλωστε τό θεολογικόν κλίμα ἦτο ἡ «κινητήριος δύναμις» πού τόν ἀνέδειξε διεθνῶς, ἰδίως δέ διά τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου (1962-'65), ὡς κορυφαῖον θεολόγον καί εἰλικρινοῦς «οἰκουμενικοῦ ἀνοίγματος» Σύμβουλον (Peritus) εἰς τάς **διορθωτικὰς** καί καθαρηθίους προσπαθείας τῶν σοβαροτέρων Ἐπιτελῶν τοῦ νεωτέρου Βατικανοῦ.

Αἱ θεαματικά μέχρι «θεατρικότητος» ἐνίστε

Pontiff **alone** (and indeed developed beyond **totalitarianism** by the First Vatican Council of 1870 onwards!), it had in essence 'fallen' from the **sacramental** nature in the historical Church which is secured by **Apostolic succession** (*successio Apostolica*).

As an immediate moral and theological consequence of the 'full realization' of the Vatican's now **established** and blatantly **perpetuated** injustice against the Apostle Paul, there arises the inalienable right of the rest of the entire Christian world of East and West to have the first word concerning the 'memory' and 'honour' of the Apostle Paul, despite the fact that his **martyrdom** was in Rome and his holy **relics** are kept there.

It is with this inalienable and internationally recognized right that other events in honour and memory of the Apostle Paul have been held in the past, as for example the 1951 holy journey of leaders of the 'Ecumenical Movement' under the motto 'In the footsteps of the Apostle Paul', which was organized in the framework of the newly formed World Council of Churches (WCC).

Yet, both the immediate associates of today's Pontiff and the publishing houses which naturally publish or republish his special writings (of a systematic nature always!), never cease to underline that he is the most 'theologically distinguished' among his predecessors of recent decades. One would therefore reasonably expect him to sense and recognize with Christian courage the skillfully circumvented – if not totally silenced – 'injustice' at the expense of the spiritual authority and theology of the Apostle Paul.

A brave, even if symbolic, 'restoration' today would on the one hand be painless and substantially didactic for the Church of Rome, and on the other be in greater 'accord' with the **ecclesiological** conclusions of the leading theologians of the 20th century, in whose company Professor Joseph Ratzinger had the ambition to be and to theologize.

This theological climate at any rate was the 'motivating force' which raised him to prominence internationally, especially during the Second Vatican Council (1962-65), as a leading theologian and appropriate Adviser (Peritus) amidst the 'ecumenical opening up' in the **corrective** and purifying efforts of the more serious officials of the modern Vatican.

The spectacular and sometimes 'theatrical'

χειρονομίαι δηλώσεως **μετανοίας** καί έκζητήσεως **συγγνώμης**, παρά τῶν ἐκ τοῦ ἁμαρτωλοῦ παρελθόντος τῆς Ρώμης παντοίων θυμάτων, ἀτόμων, λαῶν ἢ Ἐκκλησιῶν (ἀμίμητοι ὄντως ἐν τούτῳ οἱ Ποντίφηκες Παῦλος ὁ 6^{ος} καί Ἰωάννης-Παῦλος ὁ 2^{ος}!), ἐπέπρωτο ἀτυχῶς νά ἀποδειχθῶν ἐπί τῶν ἡμερῶν Βενεδίκτου 16^{ου} ὑψίστη πρόκληση καί σκάνδαλον πρώτου μεγέθους.

Πῶς νά πιστεῦσωμεν, οἱ ἀποδέκται τοιούτων «χειρονομιῶν» σήμερον, ὅτι ἐπρόκειτο ἀληθῶς περί εἰλικρινοῦς μετανοίας τῶν δήθεν ἀνανηψάντων ἀπογόνων καί διαδόχων τοῦ «**Ρωμαϊκοῦ Μεσαίωτος**», ὅταν ὁ μέχρι πρό τινος θαυμαστής καί ὑμνητής τῶν «ἐκκλησιολογικῶν δεδομένων» τῆς Α' Χριστιανικῆς Χιλιετίας Καθηγητής Ratzinger, γενόμενος Πάπας τολμᾷ ὄχι ἀπλῶς νά **ὑπαναχωρεῖ** ἀνερμηνεύτως εἰς τὰ καίρια τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλά καί νά **χλευάζει** ὡς δήθεν στερουμένους «**πλήρους ἐκκλησιαστικότητος**»(!) τοὺς μὴ ἀποδεχομένους τὴν πλήρη «εἰδωλοποίηση» τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης;

Καί τί ἄλλο εἶναι ἂν ὄχι χλευασμός καί βαθυτάτη «σωτηριολογική» ἀσυνέπεια ἢ δήλωσή του π.χ. περί τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅτι τὰ μὲν **μυστήριά** των εἶναι ἀπολύτως «**ἔγκυρα**», ὅμως, ἐφ' ὅσον δέν εὐρίσκονται εἰς «πλήρη κοινωνίαν» μετά τοῦ Ρώμης, παρουσιάζουν τάχα «**ἐκκλησιολογικόν ἔλλειμα**»;

Ὡφείλομεν δυστυχῶς νά ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ **ὀξυτάτη ἀντίθεση** τοῦ πράου, εὐγενοῦς καί **εἰρηνικοῦ** χαρακτήρος Βενεδίκτου 16^{ου} πρὸς τὰς εἰς αὐτόν ἀποδιδομένας ὡς ἄνω **ἀκραίας** καί ἀνιέρους θέσεις, περί τοῦ Παπικοῦ **ἀξιώματός** του, δέν ἐζημίωσαν μόνον ἐκείνον καί τὴν πολλαχῶς ἐμπερίστατον Ἐκκλησίαν του. Ἐτίναξαν κυριολεκτικῶς εἰς τόν ἀέρα ὅλας τὰς **ἐλπίδας** καί ὅλη τὴν **ἀνοχήν** ἐναντι τῆς «κοσμοκράτειρας Ρώμης» ἀπό μέρους τῶν ἀληθῶς τὴν ἀδελφικὴν ἐπανένωση καί συνεργασία ποθοῦντων Χριστιανῶν, Ἀνατολῆς καί Δύσεως.

Παραλλήλως, οἱ μνημονευθέντες ὡς ἄνω, κενοὶ παντός θεολογικοῦ νοήματος, ἰσχυρισμοὶ ἐνέπνευσαν εἰς τοὺς «σκληροπυρηνικοὺς» τοῦ Βατικανοῦ τῆς παρούσης ὥρας ἀκόμη μεγαλύτεραν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν, ἰδίως τῶν Ὁρθοδόξων.

Εἰς τοῦτο ἔγκειται ἡ **μεγίστη εὐθύνη** τοῦ Πάπα Βενεδίκτου 16^{ου}, ὑπὲρ πάντας τοὺς λοιποὺς Ἀρχηγούς Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν, διὰ τὴν ὅποιαν, ὡς ἀσφαλῶς ἐνθυμεῖται, **ἐγκαίρως** καί ὅλως **φιλικῶς** τόν εἶχε κατ' ἐπανάληψη προειδοποιήσει καί παρακαλέσει ὁ γράφων, χάριν τῶν τιμίων ἀληθειῶν τοῦ **ὅλου Χριστιανισμοῦ**, ὥστε σήμερον νά εἶναι ὅλως ἀναπολόγητος ὁ θεολογῶν Ποντίφηκας.

gestures of **repentance** and seeking **forgiveness** from sinful Rome's many victims including individuals, peoples or Churches (Popes Paul VI and John-Paul II were truly without peer in this regard!) unfortunately run the risk during the office of Benedict XVI of being the highest provocation and scandal.

How are we, the recipients of such gestures today, to believe that they represent true repentance on the part of the supposedly improved descendents and successors of the '**Roman Middle Ages**', when the until recently admirer of the 'ecclesiological data' of the 1st Christian Millennium, Professor Ratzinger, after becoming Pope dares not only to **retreat** inexplicably on vital concerns of Christianity, but also even to **mock** those who do not accept the complete 'idolisation' of the Bishop of Rome as being devoid of '**full ecclesial status**'!

And what is his statement for example regarding the Orthodox Churches, if not mockery and deep soteriological inconsistency, when it asserts that their **sacraments** are absolutely '**valid**' but that, because they are not in 'full communion' with Rome, they are somehow '**ecclesiologically deficient**'?

Unfortunately we must admit that the **stark antithesis** between the meek, polite and **peaceful** character of Benedict XVI and the abovementioned **extreme** and unholy views concerning his Papal **office**, have not only damaged himself and his Church which faces many difficulties. They have literally blown sky-high all the **hopes** and **tolerance** towards 'world-ruling Rome' on the part of those who truly desire the brotherly reunification and cooperation of Christians, both east and West.

In addition, the mentioned claims which are empty of any theological meaning, have inspired the 'hard-liners' of the Vatican today to keep an even greater distance from the other Christians, in particular the Orthodox.

Therein lies the **greatest responsibility** of Pope Benedict XVI towards all other Heads of Churches and Denominations, on account of which, as he no doubt recalls, the writer had at an **early** stage and in a **friendly** manner forewarned and entreated him repeatedly, for the sake of the truths of **Christianity as a whole**, such that the theologian-Pontiff is today totally inexcusable.

The Church: God's Miraculous Presence Here on Earth

Part II

by Philip Kariatlis

As a result of the permanent outpouring of the Holy Spirit onto the New Testament Church, God's presence within the *ekklesia* would be maintained throughout the centuries. In his portrayal of the day of Pentecost, St Luke wrote the following in the book of Acts: 'They devoted themselves to the apostles' teaching and fellowship, to the breaking of bread and the prayers' (Acts 2:42). Upon closer examination of this verse, we see the importance that the early Christian community placed upon the ongoing celebration of the Lord's Supper. This shows that the faithful of the early Church considered themselves united to Christ, by the grace of the Holy Spirit, especially when they gathered to celebrate the Eucharist. It is for this reason, that the Eastern Orthodox tradition, following the Scriptures, considers the divine Eucharist to be the most perfect expression of God's unity with his Church, our unity with one another and indeed the entire created world.

The Orthodox Church teaches that in the consecrated elements of bread and wine, not only is Christ present amongst his people in the world, but that we, too, are taken into Christ's eschatological kingdom. Moreover, not only are we taken up to God's heavenly abode and into his very presence, but we become united amongst ourselves as well, becoming, in this way, one body closely knit together. Regarding the unity, which is realised amongst us, this is precisely the reason that the divine Liturgy begins with the petitions for peace, more specifically 'the peace from above'. Unless the faithful are at peace within themselves, one another and with God, they will not be able to become the one harmoniously united body of Christ, which is the Church.

Regarding the presence of Christ amongst his Church within the context of the Eucharist, Christ himself said: 'Take eat, this is my body' (Mt 26:26). He continued, 'Drink from it, all of you; for this is my blood of the new covenant, which is poured out for many for the forgiveness of sins' (Mt 26:27-28). Clearly, Christ is really present in the consecrated elements of the bread and wine. Accordingly, in the celebration of the Eucharist, the divine mystery of God's life continues to descend upon the world becoming permanently present, in a most intimate way, with the mystery of human life as well. In stressing the reality of Christ's presence in the celebration of the Eucharist, St Paul also wrote: 'The cup that we bless, is it not a sharing in the blood of Christ? The bread that we break, is it not a sharing in the body of Christ? Because there is one bread, we who are many are one body, for we all partake of the one bread.' (Cor 10:16-17). Again from this we see plainly that our participation in the Eucharist is a real sharing in the life of Christ resulting in a unity amongst the faithful as well.

And so, nourished at the same time by the Spirit-filled

body and blood of Christ, the faithful within the Church also became intimately united with one another. That is to say, in partaking of the consecrated elements, the members of the Church also become the one united body of the Lord. Accordingly, in the Church, we are all one body, closely knit together and Christ is our head. Furthermore, a true sign that Christ is in our midst is when we, as an assembly of faithful, strive to live the love with which Christ loved us. In highlighting the double communal aspect of the Eucharist, St John of Damascus (d.749) wrote: 'We say *koinonia* and so it is for through it we have *koinonia* with Christ and partake of his flesh and deity, but through it we also have *koinonia* amongst ourselves and we are united with one another. Since we receive of one bread, we all become the one body of Christ.'¹ Consequently, in the Eucharist we live the joy of unity and love and become one with each other.

That the Eucharist was considered to be the bond of human fellowship in the early Church – and indeed continues to be so – is especially seen in the fact that the eastern Orthodox Liturgies not only call upon the community to love one another, but also pray for civil authorities, the sick, those travelling and indeed for all people throughout the world. In the liturgy of St Basil the Great, for example, there is an extensive list of different people who are remembered within the eucharistic *synaxis* and which wonderfully underscores the unity of the faithful. Part of the prayer is as follows:

Be mindful of all who have fallen asleep... who have offered you these gifts ... who do good works... and are concerned for the poor... Remember, Lord, those who live in deserts and mountains... those who persevere in virginity... those in authority... speak good to their hearts... Be mindful, o Lord, of the people assembled here, as well as those who are absent for good cause... fill their households with every good thing; sustain their marriages in peace and harmony; nurture their infants; train up the youth; support the elderly; comfort the fainthearted; gather in those who are scattered and lead back those who have strayed, uniting them to your holy, catholic and apostolic church... Sail with those who sail... plead for the widows, shield the orphans... hear the afflicted. O God, look after all those who are on trial... those who love us as well as those who hate us... Be mindful, Lord our God, of all your people and lavish on all your rich mercy, granting to all what leads to salvation. And if we have failed to commemorate anyone, whether out of ignorance or forgetfulness or because of the great number of names, You, o God will remember.'

1. *De Fide Orth.* IV, 13. PG 94:1153A.

In Orthodox circles today, the tangible expression of fellowship realised in the Eucharist has given rise to expressions such as ‘the Liturgy after the Liturgy’ precisely to underline the responsibility of the faithful to continue to live out the fellowship experienced within the eucharistic context.² From all the above, it becomes very clear that fellowship with Christ necessarily implies a unity of Christians with one another. Indeed, this gift of *koinonia*, which we receive at every liturgy, also necessitates our ongoing response to intensify and further this communal reality and to keep on doing this, until the end of our life here on earth. As such, not only is the Eucharist a gift of God’s presence, but equally important, a movement and progression towards heaven as well.

In this way, not only does the Eucharist signify a descending action on the part of God, but also an ascending response of thanksgiving on the part of the faithful back to the Trinitarian God. In every celebration of the Eucharist, we are literally taken up to the gates of heaven, into the very presence of God’s kingdom. The beginning of the liturgy, ‘Blessed is the kingdom of the Father and the Son and the Holy Spirit, now and ever and to the ages of ages’ shows precisely the destination of the journey we embark upon at every liturgy, namely the kingdom. Just before the chanting of ‘Holy, Holy, Holy, Lord of Sabaoth heaven and earth are full of your glory...’ we are told by the priest to lift up our heart to the Lord and we are taken into another reality – to the very heavens where we behold the ‘Archangels and myriads of Angels... the Cherubim and the Seraphim, six-winged, many-eyed, soaring aloft on their wings.’ From this it can be seen that each time we gather to celebrate the Liturgy, we ascend towards the kingdom; we are brought into the presence of the heavenly table of Christ in the kingdom to come.

To this day, the Church’s ascent and entrance into the heavenly realm continues to be emphasised, more often than not in nuptial categories, namely, as the entrance of the bride of Christ – that is, the Church – into the nuptial chamber – i.e. the kingdom of the bridegroom Christ. In a communion prayer recited by the faithful before partaking in Holy Communion, an expression of unworthiness in entering the heavenly bridal chamber is acknowledged by the faithful and therefore God’s forgiveness is besought. But the point of significance is the prayer’s emphasis that the faithful enter God’s heavenly kingdom:

Into the splendour of your saints, how shall I the unworthy one enter? For if I dare to enter the bridal chamber, my clothing betrays me, for it is not a wedding garment... cleanse the defilement of my soul, Lord, and save me in you loving kindness.³

From all that has been said thus far, it becomes clear that the Eucharist is salvific. Indeed, in celebrating the Eucharist, we, in the Church, are journeying together towards immortality. In the Church there is no death, but life eternal; life without end. Indeed, our biological death becomes the bridge for our entrance into eternity. St John wrote: ‘Whoever keeps my word will never taste death’

2. Cf. Ion Bria, *The Liturgy after the Liturgy: Mission and Witness from an Orthodox Perspective* (Geneva: WCC Publications, 1996).

3. *The Divine Liturgy*, 95.

(Jn 8:52). For this reason, one will rarely find abstract speculations on the Eucharist, as for example, how the bread and wine could change into ‘body’ and ‘blood’.⁴ Rather, the Eucharist in Orthodox theology has always been seen as God’s saving act and continued presence in the Church.

And so, it is for this reason that the Eucharist has been attributed with titles such as ‘medicine of immortality’⁵, ‘cup of the synthesis’⁶, ‘antidote for not dying’⁷, ‘the sacrament of sacraments’⁸, ‘the final mystery’⁹ and ‘the recapitulation of the whole economy of salvation.’¹⁰ St Maximus the Confessor (b. ca 580AD) connected the Eucharist with deification when he described it as:

the sacrament, which transforms ...so that they also can be called gods by adoption through grace because all of God entirely fills them and leaves no part of them empty of his presence.¹¹

Consequently, the Eucharist, in Orthodox theology is seen as the pinnacle of all sacraments, specifically in that it manifests the presence of God to believers on earth, but also signifies the presence of the faithful before God in his heavenly kingdom.

Accordingly, from all that has been said, it has become quite clear that each time we enter the Church we encounter God since within the Church God is active and present amongst His people. In this way, the mystery of communion between God and the entire created realm takes place within his Church. Furthermore, we saw that the Church is not only the very presence of God here on earth, but also a foretaste of His kingdom throughout the ages. It is for this reason, that the Church is able to fill our everyday mundane moments with the very presence of eternity already here on this earth since it is an earthly Paradise. And all this takes place especially within the context of the Liturgy in which the faithful also become organically the one body of Christ united as one. It remains for us to want to become part of this eternal and miraculous vesture of God, which is his Church – *the place par excellence* of his presence and glory.

4. Cf. the famous saying from St John Damascus: “The bread and wine are changed into the body and blood of God. However, should you inquire as to the manner in which this is done, let it suffice for you to hear that it is done through the Holy Spirit, just as it was through the Holy Spirit that the Lord made flesh subsist for Himself and in Himself from the blessed Mother of God. And more than this we do not know, except that the word of God is true and effective and omnipotent, but the manner in which it is so is impossible to find out.” John Damascus, *The Orthodox Faith*, Book 4, 13, trans. Frederic H. Chase Jr. (Washington, D.C.: The Catholic University of America Press, 1958), 358

5. St Ignatius of Antioch, *To the Ephesian*, 19-20

6. St Irenaeus, *Adv. Haer.* III, 16, 7.

7. Cited in Christos Androustos, *Dogmatics of the Eastern Orthodox Church* [in Greek] (Athens: Astir, 1992), 362

8. Pseudo-Dionysios, *Ecclesiastical Hierarchies*, 3.1. PG 3:424C.

9. Nicholas Cabasilas, *Life in Christ*, 4.1, trans. Carmino J. deCatanzaro (Crestwood, NY: SVS Press, 1974), 114.

10. St Theodore the Studite, *Antirr.* 8. PG 99 340C. Cited in Gennadios Limouris, *The Eucharist as the Sacrament of Sharing*, 250. Elsewhere, in speaking of the uniqueness of the Eucharist, Theodore wrote: “this mystery sums up the whole dispensation.” (*First Refutation of the Iconoclasts*, I, 10, trans. Catharine P. Roth (Crestwood, NY: SVS Press, 1981), 30.

11. St Maximus the Confessor, *The Church’s Mystagogy*, 21, trans. George Berthold (New York: Paulist Press, 1985), 203.

Περί Προσευχῆς*

Μέ τήν ἐπικοινωνία μας μέ τόν Κύριο, νικοῦμε τόν ἴδιο τόν θάνατο καί ζοῦμε τήν αἰώνιο ζωή. Ἄν, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «αὐτοί πού συνομιλοῦν μέ τόν βασιλέα εἶναι ἀδύνατον νά εἶναι φτωχοί, πολύ περισσότερο ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι προσεύχονται καί συνομιλοῦν μέ τόν Θεό εἶναι ἀδύνατο νά ἔχουν θνητές ψυχές. Διότι ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ ἀσέβεια καί ὁ παράνομος βίος. Καί ἡ ζωή τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ καί ἡ ζωή πού ἀρμόζει στήν λατρεία τοῦ Θεοῦ... Διότι, ὅπως ἀκριβῶς τό σῶμα μας χωρίς τήν ψυχή εἶναι νεκρό καί ἀναδίδει δυσωδία, ἔτσι καί ἡ ψυχή πού δέν παρακινεῖ τόν ἑαυτόν της σέ προσευχή εἶναι νεκρά καί ἀθλία καί ἀκάθαρος». Καί ὁ Ἅγ. Ἰωάννης συνεχίζει: «Ὅταν ἰδῶ κάποιον πού δέν ἀγαπᾶ τήν προσευχή καί δέν ἔχει σφοδρό ἔρωτα γι' αὐτήν, ἀμέσως καταλαβαίνω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν ἔχει τίποτε τό γενναῖο στήν ψυχή του. Ὅταν δέ ἰδῶ κάποιον νά μή χορταίνει λατρεύοντας τόν Κύριο καί νά θεωρεῖ ἀπό τίς μεγαλύτερές του ζημιές τό νά μήν προσεύχεται συνεχῶς, συμπεραίνω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ἀκλόνητος ἀσκητής κάθε ἀρετῆς καί ναός τοῦ Θεοῦ. Διότι ἐάν ὁ στολισμός τοῦ ἀνδρός καί τό βάδισμα τῶν ποδιῶν καί τό γέλιο του, φανερώνουν τά ἐσωτερικά του χαρίσματα, κατά τόν σοφό Σολομώντα, πολύ περισσότερο ἡ προσευχή καί ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ εἶναι σημεῖον καί ἀπόδειξη ὀλοκλήρου τῆς ἀρετῆς του, εἶναι ὡσάν μία πνευματική καί θεία στολή πού προσδίδει πολλή ὁμορφιά καί κάλλος στίς ψυχές μας καί ρυθμίζει τήν ζωή μας».

Ἐκεῖνος πού ἐπιθυμεῖ νά ζήσει κατά Θεόν, πρέπει νά ἀγωνίζεται ἀδιάκοπα τόν ἀγῶνα τῆς προσευχῆς. Μέ τήν προσευχή, λέει ὁ Ἅγ. Μάρκος ὁ Ἀσκητής, «οἱ πιστοί ἀποκτοῦν ὅλα τά ἀγαθά· ὄχι μόνον τήν ἐλπίδα στόν Θεό ἀλλά καί τήν βεβαία πίστη καί τήν ἀνυπόκριτη ἀγάπη καί τήν ἀμνησικακία καί τήν φιλαδελφία καί τήν ἐγκράτεια καί τήν ὑπομονή». Καί ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Νύσσης ἀπαριθμεῖ τίς δωρεές πού δεχόμαστε ἀπό τόν Κύριο διά τῆς προσευχῆς: «Ἡ προσευχή», λέει, «εἶναι φύλακας τῆς σωφροσύνης, χαλιναγωγεῖ τόν θυμό, καταστέλλει τήν ὑπερηφάνεια, καθαρίζει ἀπό τήν μνησικακία, διώχνει τόν φθόνο, καταργεῖ τήν ἀδικία, ἐπανορθώνει τήν ἀσέβεια. Ἡ προσευχή εἶναι δύναμη τῶν σωμάτων, φέρνει χαρά στό σπίτι, χορηγεῖ εὐνομία στήν πόλη... Ἡ προσευχή εἶναι τό ἐπισφράγισμα τῆς παρθενίας, ἡ πιστότητα τοῦ γάμου, ὄπλο στούς ὁδοιπόρους, φύλακας ὄσων κοιμοῦνται... ἀνάπαυση τῶν κουρασμένων, παρηγοριά τῶν λυπημένων, χαρά γιά τούς

χαρούμενους, παρηγοριά στούς πενθοῦντες, δόξα γι' αὐτούς πού ἔρχονται σέ γάμο, γιορτή στά γενέθλια, σάβανο γι' αὐτούς πού πεθαίνουν. Ἡ προσευχή εἶναι συνομιλία μέ τόν Θεό, θεωρία τῶν ἀοράτων, πληροφόρηση γιά ὅσα ἐπιθυμοῦμε, ὁμοτιμία μέ τούς Ἀγγέλους, προκοπή στά καλά ἔργα, ἀποτροπή ἀπό τήν ἁμαρτία, διόρθωση γιά ὅσους ἁμαρτάνουν, ἀπόλαυση τῶν παρόντων ἀγαθῶν, ὑπόσταση τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν». Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς, γράφει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «ιερουργεῖ καί τελεσιουργεῖ τήν ἀνάταση καί ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεό, γιατί ἡ προσευχή εἶναι σύνδεσμος τῶν λογικῶν κτισμάτων μέ τόν Κτίστη, ὅταν βέβαια ἡ προσευχή, μέ τήν φλογερή κατάνυξη, ξεπεράσει τά πάθη καί τούς λογισμούς».

Γιά νά προσευχηθοῦμε ἀληθινά στόν Κύριο καί νά ἀπολαύσουμε τούς καρπούς τῆς προσευχῆς, πρέπει ἡ προσευχή μας νά εἶναι καθαρά προσευχή. Νά μήν μολύνεται δηλαδή ἀπό ἐπιθυμίες γήινες καί ἁμαρτωλές. «Ὅταν ὁ νοῦς σου, λέει ὁ Ὅσιος Νείλος ὁ Ἀσκητής, ἀπό τόν μεγάλο πόθο πρὸς τόν Θεό, γεμίζει ἀπό εὐλάβεια καί χαρά, τότε νά πιστεῦεις ὅτι πλησίασες τά σύνορα τῆς ἀληθινῆς προσευχῆς». «Γίνε νεκρός γιά τήν γῆ, ἔχε διά παντός πατρίδα τόν οὐρανό, μέ τήν ἀγγελικὴ σου συμπεριφορά» καί τότε θά προσευχηθεῖς ἀληθινά.

Στό Γεροντικόν ἀναφέρεται τό ἐξῆς περιστατικό: Ὁ Ἀββᾶς Λῶτ ἐπισκέφθηκε τόν Ἀββᾶ Ἰωσήφ καί τοῦ λέει: Ἀββᾶ, κατά τήν δύναμή μου κάνω τήν ὀλίγη ἀκολουθία μου, τήν ὀλίγη νηστεία, τήν εὐχή καί τήν ἡσυχία. Ἐπίσης προσπαθῶ νά ἐξαγνίσω τούς λογισμούς μου. Τί πρέπει ἀκόμη νά κάνω; Ὁ Ἀββᾶς Ἰωσήφ σηκώθηκε ἀπό τήν θέση του, ἀπλωσε τά χέρια του στόν οὐρανό καί τά δάχτυλά του ἔγιναν σάν δέκα λαμπάδες ἀναμμένες. Τότε εἶπε: Ἐάν θέλεις, γίνε ὀλόκληρος σάν φωτιά ἀπό τήν θερμότητα τῆς προσευχῆς καί τῆς ἀγάπης πρὸς τόν Θεό.

* Ἀπό τό βιβλίον «Ὁ Ἐκκλησιασμός» Γρηγορίου Ἱερομονάχου, Ἐκδόσεις Δόμος.

THE LIVING TRADITION OF THE SAINTS

Notes on the prologue of the *Tomos* (Declaration) of the Holy Mountain

Motto: Christian faith is basically the result of communion between two persons
(Archbishop Stylianos of Australia)

By Revd Dr Doru Costache

When considering the ecclesial tradition, people refer usually to the complexity of its doctrinal, practical and ritual strata. Or, according to St Basil the Great (see *On the Holy Spirit* 66), these fundamentals of the ecclesial life belong to the category of κηρύγματα, i.e. the public aspects of tradition, and not to the category of δόγματα, or the perceptions characterising the ecclesial mindset. In light of this distinction, a thorough analysis of historical data makes evident the (co)existence of at least two main levels of tradition.

Firstly, there is an *exterior* side, of the public and missionary proclamation of our faith, of organisation, rhythms, rituals, habits and practices. Secondly, there is an *interior* side, of the ecclesial φρόνημα/mindset and the apostolic criteria which shape our discernment; of the guidelines' meanings and the doctrines' coherence; of the reason, spirit and purpose of all public aspects pertaining to the ecclesial life. Consequently the current one-sided understanding of tradition – according to which everything is obvious to, and known by, everyone in the same measure – has no true adherence to the ecclesial mindset. There is an indefinite range of different perceptions concerning the nature of ecclesial experience, configured by the various ways of life and responsibilities within the Church. And in fact, ecclesial tradition cannot be exhausted by its external layers, no matter how significant these might be to the daily life of the Church or the initial catechetical instruction. It is therefore not by chance that the holy fathers, elaborating within a Pauline framework (as depicted in Ephesians 4:11-3), insist on the concept of an on-going process of initiation or conversion. Indicated at times as 'mystical ascent' or 'stages of spiritual life', this process constitutes a gradual introduction of God's people into the core of ecclesial mindset, so that the *why-all-these* become increasingly intelligible to those who humbly accept spiritual guidance.

Within the infrastructure of tradition there is a domain irreducible to the public aspects, i.e. the saints' succession (to paraphrase St Maximus the Confessor; see *Difficulty* 41, intro), a dynamic embodiment of ecclesial φρόνημα and life. To

illustrate my point, I have chosen the prologue of the famous document known as the *Tomos* (Declaration) of the Holy Mountain in support of the hesychast saints and the practice of contemplative serenity. Endorsed by the abbots of Holy Mountain, in 1340, it is very likely that the text – a true constitution of hesychasm – was drafted by St Gregory Palamas. The text echoes beyond doubt the saint's ideas and terminology as refined in the controversy with Barlaam the Calabrian.

The prologue of the *Declaration* makes mention of the two sides of tradition in a quite common manner. Thus, it literally designates them as τῶν τε παρορησῖα κηρυττομένων, or teachings that are 'boldly proclaimed' in public, and respectively τῶν μυστικῶς ἐν Πνεύματι τοῖς ἀξίοις προφαινομένων, or teachings 'mystically revealed by the Spirit to those accounted worthy'. Compared to the tract of St Basil *On the Holy Spirit* 66, which simply points out the two levels, the prologue of the *Tomos* introduces a specification of capital significance. Stating clearly that the innermost profile of tradition (the teachings mystically revealed from above) is accessible only to those worthy and not to people 'lacking a proper spirit of reverence', the prologue brings into the picture an axiological criterion. This criterion was altogether ignored by the Basilian work, thus leaving room for speculations concerning the supposedly Gnostic-like distinction between the two sides of tradition. The text of the *Declaration* stresses time and again that 'accounted worthy' are those 'who have been purified through virtue' and 'initiated by actual experience, who have renounced possessions, human glory and the ugly pleasures of the body for the sake of the evangelical life', that is the saints. Worthy also to access the 'mysteries of the Spirit' (τῶν μυστηρίων τοῦ Πνεύματος) are those who have submitted themselves obediently 'to those who have attained spiritual maturity in Christ'. Obviously the text points here to the hesychast saints and their disciples.

This statement is of immense value, both archaeologically and epistemologically. On the one hand, and in an archaeological perspective, it draws our attention to an aspect of tradition which is mostly

ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ*

«Μέγα ἐστὶ τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον»

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀναρχη, ἀτελεύτητη, αἰώνια, ὅπως ὁ ἰδρυτὴς τῆς, ὁ Τριαδικὸς Θεός, εἶναι ἀναρχος, ἀτελεύτητος, αἰώνιος. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἄκτιστη, ὅπως καὶ ὁ Θεός εἶναι ἄκτιστος. Ὑπῆρχε πρὸ τῶν αἰώνων, πρὸ τῶν ἀγγέλων, πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. «Πρόκαταβολῆς κόσμου», λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Εἶναι θεῖο καθίδρυμα καὶ σ' αὐτὴν «κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος». Εἶναι ἔκφραση τῆς πολυποίκιλης σοφίας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι τό μυστήριον τῶν μυστηρίων. Ὑπῆρξε ἀφανέρωτο καὶ ἐφανερώθη «ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων». Ἡ Ἐκκλησία παραμένει ἀπαρασάλευτη, γιατί εἶναι ριζωμένη στήν ἀγάπη καὶ στή σοφή πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

Τὴν αἰώνια Ἐκκλησία ἀποτελοῦν τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Στή σκέψη καὶ στήν ἀγάπη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ὑπῆρχαν ἀπ' ἀρχῆς καὶ οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἄνθρωποι. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν

* Γέροντος Πορφυρίου Κουσοκαλυβίτου «Βίος καὶ Λόγοι».

forgotten, I mean the existence of its inner side which corresponds to the experience of the saints. The gatekeepers of the ecclesial φρόνημα and life (in the *Declaration's* own terms, 'the life according to the Gospel' and 'the blessings of the age to come') are ultimately the saints; those who experience personally the divine and deifying participation, which constitutes Christianity's actual promise to the world. It is important to note that the archaeological *retrospective* can become a *prospective* tool at our disposal only if we acknowledge this aspect in humility, by reverencing the testimony of the saints as their disciples. On the other hand, the statement has epistemological significance, pointing out both the inability of contemporary scholarship to grasp the mystical side of tradition and the impossibility to access the inner side other than by being taken by the hand and wisely guided toward wisdom by those experienced (called in the Byzantine tradition *mystagogues*). In regards to this latter aspect, and emphasising the interactive dimension of tradition, it is worth recalling here the very apt characterisation which features as the *motto* of this article: 'Christian faith is basically the result of communion between two persons'.

Elaborating mostly outside its confines, over the centuries many scholars have claimed to speak with authority about the ecclesial tradition, daring

ON THE CHURCH*

On entering into the uncreated Church we come to Christ; we enter into the realm of the uncreated ... the mystery of faith is great

The Church is without beginning, without end and eternal, just as the Triune God, her founder, is without beginning, without end and eternal. She is uncreated just as God is uncreated. She existed before the ages, before the angels, before the creation of the world - *before the foundation of the world* as the Apostle Paul says (Eph 1:4). She is a divine institution and in her *dwells the whole fullness of divinity* (Col 2:9). She is an expression of the richly varied wisdom of God. She is the mystery of mysteries. She was concealed and was revealed *in the last of times* (1 Pet 1:20). The Church remains unshaken because she is rooted in the love and wise providence of God.

* *Wounded By Love: The Life and the Wisdom of Elder Porphyrios*. Limni, Evia: Denise Harvey, 2005.

to dream of exhausting its content and meaning, or to reduce everything to some digestible notions. Among them, let us recall here that brilliantly insignificant figure of Stephen of Nicomedia who challenged on logical grounds the witness to Christ brought by St Symeon the New Theologian; also, the more famous and already mentioned Barlaam the Calabrian, that 'self-made monk' who endeavoured to ridicule the mystical experience of the hesychasts. Both characters, Stephen and Barlaam, were utterly lacking in true ecclesial initiation and unwilling to accept traditional guidance. Unfortunately, many have followed in their footsteps, challenging with arrogance the testimony of the saints. Against all audacious people and sceptics, the prologue of the *Tomos* pronounces the judgment: those attached to the mystery's letter, remaining blind to its spirit as revealed through the experience of the saints, repeat the fall of those who have not acknowledged the new-testamentary clarification of the Old Testament's shadows.

What is ultimately the meaning of all the above? If we seek the wisdom of tradition, we have a permanent invitation to humbly accept to be taken by the hand and be carefully guided into the ecclesial mindset and life. The Kingdom is transmitted from person to person, from one hand to another, from one heart to another. Now, who will take us by the hand? □

γεννηθήκαμε τώρα, μέσα στην παντογνωσία του Θεού, υπήρχαμε πρό των αιώνων.

Η αγάπη του Θεού μας έπλασε κατ' εικόνα καί καθ' όμοιωσίν Του. Μας συμπεριέλαβε στην Έκκλησία, παρ' ότι εγνώριζε την αποστασία μας. Μας έδωσε τά πάντα, γιά νά μας κάνει κί έμας θεούς κατά χάριν καί δωρεάν. Έν τούτοις έμεις, κάνοντας κακή χρήση τής ελευθερίας μας, έχασαμε τό αρχέγονον κάλλος, τήν αρχέγονη δικαιοσύνη καί αποκοπήκαμε απ' τήν Έκκλησία. Έξω απ' τήν Έκκλησία, μακριά απ' τήν Αγία Τριάδα, έχασαμε τόν Παράδεισο, τό πᾶν. Έξω, όμως, απ' τήν Έκκλησία δέν υπάρχει σωτηρία, δέν υπάρχει ζωή. Γι' αυτό ή σπλαγχνική καρδιά του Θεού Πατέρα μας δέν μας άφησε έξω απ' τήν αγάπη Του. Άνοιξε γιά μας πάλι τίς πύλες του Παραδείσου, επ' έσχάτων τών χρόνων καί έφανερώθη έν σαρκί.

Μέ τήν θεία σάρκωση του μονογενοϋς Υιού του Θεού, φανερώθηκε πάλι στους ανθρώπους τό προαιώνιο σχέδιο του Θεού γιά τή σωτηρία του ανθρώπου. Λέει ό Απόστολος Παύλος στόν Τιμόθεο: «Καί όμολογουμένως μέγας έστί τό τής εϋσεβείας μυστήριον. Θεός έφανερώθη έν σαρκί, έδικαιώθη έν Πνεύματι, ώφθη άγγέλοις, έκηρύχθη έν έθνεσιν, έπιστεύθη έν κόσμω, άνελήφθη έν δόξη». Τά λόγια του Αποστόλου Παύλου είναι λόγια πυκνά σέ νοήματα, θεία λόγια, ουράνια!

Ό Θεός έν τή άπειρω αγάπη Του μας ένωσε πάλι μέ τήν Έκκλησία Του στό πρόσωπο του Χριστού. Μπαίνοντας στην άκτιστη Έκκλησία, έρχόμαστε στόν Χριστό, μπαίνομε στό άκτιστον. Καλούμαστε, δηλαδή, κί έμεις οί πιστοί νά γίνουμε άκτιστοι κατά χάριν, νά γίνουμε μέτοχοι τών θείων ενεργειών του Θεού, νά μπορούμε μέσα στό μυστήριο τής θεότητας, νά ξεπεράσουμε τό κοσμικό μας φρόνημα, νά αποθάνουμε κατά «τόν παλαιόν άνθρωπον» καί νά γίνουμε ένθεοι. Όταν ζοϋμε στην Έκκλησία, ζοϋμε τόν Χριστό. Αυτό είναι πολύ λεπτό θέμα, δέν μπορούμε νά τό καταλάβουμε. Μόνο τό Άγιον Πνεϋμα μπορεί νά μας τό διδάξει.

Μέσα στην Έκκλησία είμαστε όλοι ένα καί ό Χριστός κεφαλή.

Κεφαλή τής Έκκλησίας είναι ό Χριστός καί σῶμα έμεις οί άνθρωποι, οί χριστιανοί. Λέει ό Απόστ. Παύλος: «Αυτός έστιν ή κεφαλή του σώματος, τής Έκκλησίας». Η Έκκλησία καί ό Χριστός είναι ένα. Τό σῶμα δέν μπορεί νά υπάρχει χωρίς τήν κεφαλή του. Τό σῶμα τής Έκκλησίας τρέφεται, αγιάζεται, ζει μέ τόν Χριστό. Αυτός είναι ό Κύριος, ό παντοδύναμος, ό παντογνώστης, ό πανταχού παρών καί τά πάντα πληρών, ό στηριγμός μας, ό φίλος μας, ό αδελφός μας. Ό στύλος καί τό έδραίωμα τής Έκκλησίας. Αυτός είναι τό Α καί τό Ω, ή αρχή καί τό τέλος, ή βάσις, τό πᾶν. Χωρίς Χριστό, ή Έκκλησία δέν υπάρχει. Νυμφίος, ό Χριστός· νύμφη, ή καθεμία ψυχή.

(συνεχίζεται)

The three persons of the Holy Trinity constitute the eternal Church. The angels and human beings existed in the thought and love of the Triune God from the beginning. We human beings were not born now; we existed before the ages in God's omniscience.

The love of God created us in His image and likeness. He embraced us within the Church in spite of the fact that He knew of our apostasy. He gave us everything to make us gods too through the free gift of grace. For all that, we made poor use of our freedom and lost our original beauty, our original righteousness and cut ourselves off from the Church. Outside the Church, far from the Holy Trinity, we lost Paradise, everything. But outside the Church there is no salvation, there is no life. And so the compassionate heart of God the Father did not leave us exiled from His love. He opened again for us the gates of Paradise in the last of times and appeared in flesh.

With the divine incarnation of the only-begotten Son of God, God's pre-eternal plan for the salvation of mankind was revealed again to men. In his epistle to Timothy the Apostle Paul says: *Incontrovertably, the mystery of faith is great. God was revealed in flesh, justified in Spirit, seen by angels, preached among the gentiles, believed in throughout the world, taken up in glory* (1 Tim 3:16). The words of the Apostle Paul are dense in meaning: divine, heavenly words!

God in His infinite love united us again with His Church in the person of Christ. On entering into the uncreated Church, we come to Christ, we enter into the realm of the uncreated. We the faithful are called to become uncreated by grace, to become participants in the divine energies of God, to enter into the mystery of divinity, to surpass our worldly frame of mind, to die to the 'old man' and to become immersed in God (Cf. Col 3:9, Rom 6:6, Eph 4:22). When we live in the Church we live in Christ. This is a very fine-drawn matter, we cannot understand it. Only the Holy Spirit can teach us it.

In the Church we are all one and Christ is the head

The head of the Church is Christ and we humans, we Christians, are the body. The Apostle Paul says: *He is the head of the body, of the Church* (Col 1:18). The Church and Christ are one. The body cannot exist without its head. The body of the Church is nourished, sanctified and lives with Christ. He is the Lord, omnipotent, omniscient, everywhere present and filling all things, our staff, our friend, our brother: the pillar and sure foundation of the Church. He is the Alpha and the Omega, the beginning and the end, the basis - everything. Without Christ the Church does not exist. Christ is the Bridegroom; each individual soul is the Bride.

(to be continued)

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού

Κατά τον μήνα Ιούνιο ο Σεβασμιώτατος:

– Εδέχθη τούς έκ Μελβούρνης άφιχθέντας κ.κ. Κ. Κόντη, Πρόεδρον Ένοριών και Κοινοτήτων Μελβούρνης και Βικτωρίας και Χ. Σταυρόπουλον, Δημοσιογράφον, και συνεζήτησε μετ' αυτών ποικίλα θέματα της Παροικίας και της Όμογενείας, και έκράτησεν αυτούς εις την μεσημβρινή τράπεζα.

– Τό έσπέρας, εις τόν Καθεδρικόν Ι. Ναόν, προέστη της τελετής Καθοσιώσεως των τελειοφοίτων της Θεολογικής Σχολής του Άπ. Ανδρέου, άπνείμας δέ τό Πτυχίον Θεολογίας εις αυτούς, ευχήθηκε κάθε ευλογία παρά Θεού διά την έν γενει διακονίαν αυτών εις την Έκκλησίαν. Ακολούθως, έτίμησε μέ τόν Χρυσούν Σταυρόν του Άπ. Ανδρέου τούς Καθηγητάς της Θεολ. Σχολής Dr John Lee και Dr Guy Freeland. Έπηκολούθησε επίσημη δεξίωση εις την Αίθουσα της Σχολής, κατά την οποίαν έκάλεσεν ό Σεβασμιώτατος τούς τιμηθέντας εις τό βήμα (2-6-08).

– Εδέχθη την κα Πολυξένη Μασσέλου, Διευθύνουσα του Ραδιοφωνικού Σταθμού SBS, μετά της όποίας είχαν έπικοδομητική συνομιλία, όσον άφορά την άνάληψη νέων καθηκόντων αυτής εις τόν έν λόγω Σταθμόν (3-6-08).

– Ελειτούργησε και έκήρυξεν εις τόν Ι.Ν. Μεταμορφώσεως του Κυρίου Earlwood (8-6-08).

– Εδέχθη τούς Δικηγόρους της Ι. Αρχιεπισκοπής κ.κ. Νικόλαο Πάππα και Μιχαήλ Διαμαντή, και είχε μετ' αυτών συζήτηση διά έκκρεμούντα νομικά θέματα (11-6-08).

– Εδέχθη τόν Καθηγούμενον της Ι. Μ. Παναγίας Παντανάσσης Αρχιμ. Στέφανον μετά του Μοναχού Νεκταρίου, και έννημερώθηκε καταλλήλως διά την πρόοδο των εργασιών εις τό Καθολικόν της ως άνω Μονής. Έν συνεχεία, έκάλεσεν αυτούς εις τό κοινόν γεύμα μετά των Καθηγητών και φοιτητών της Θεολογικής μας Σχολής.

– Τό άπόγευμα, έδέχθη τόν Ι. Προϊστάμενον του Ι.Ν. Αγ.Νεκταρίου Burwood π. Ιω. Γρούλην, διά θέματα σχετικά μέ την ως άνω Ένορία-Κοινότητα (12-6-08).

– Εδέχθη τόν Αιδεσιμ. π. Doru Costache, έκ της Ρουμανικής Ορθόδοξου Έκκλησίας, Καθηγητήν της Πατρολογίας της Θεολογικής μας Σχολής, διά προσωπικό του θέμα.

– Εδέχθη επίσης τόν Αιδεσιμ. π. Antonio Cagnoni έκ της ένταυθα Αντιοχειανής δικαιοδοσίας, και συνεζήτησε μετ' αυτού την κατόπιν αίτήσεώς του τελική ένταξή του εις τόν Κλήρον της Ι. Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας και την τοποθέτησή του, ως β' Εφημερίου, εις την Ένορία-Κοινότητα Αγ. Πάντων Belmore (13-6-08).

– Εχοροστάτησε κατά την Έορτή της Πεντηκοστής εις τόν Ι.Ν.Αγ.Σπυριδώνος Kingsford, κηρύξας καταλλήλως διά τό μήνυμα της ήμέρας. Εις τόν λόγο του συνεχάση τόν Ι. Προϊστάμενον π. Στυλιανό Σκούτα, τόν Πρόεδρον κ. Ηλ. Οικονόμου, και όλους τούς Παράγοντας της έν λόγω Ένορίας-Κοινότητος, διά την ιστορική άπόφασή τους, κατά την

Ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Στυλιανός και ό Θεοφιλέστατος Απολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ μετά των τιμηθέντων μέ τόν Χρυσούν Σταυρόν του Άπ. Ανδρέου της Ι. Αρχ/πής, Καθηγητών της Θεολογικής Σχολής Dr John Lee και Dr Guy Freeland (Σύδνεϋ 2-6-08).

προσφάτως πραγματοποιηθείσα Έκτακτη Γενική Συνέλευση τῶν Μελῶν τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος νά «μεταφέρουν», καί μάλιστα μέ πλειοψηφία 98%, τούς τίτλους τοῦ Ἰ. Ναοῦ εἰς τό Consolidated Trust τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (τό πλήρες κείμενο τοῦ κηρύγματος τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐδημοσιεύθη εἰς «ΤΟ ΒΗΜΑ τῆς Ἐκκλησίας», τευχ. Ἰουν. 2008, σελ. 5).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Διάκονο π. Σταῦρο Ἰβανό, μετέβη εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Ἰατροῦ κ. Ἰω. Ψαρομμάτη, Προέδρου τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ν.Ν.Ο., παρουσία δέ τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἰ. Μ. Παναγίας Παντανάσσης Ἀρχιμ. Στεφάνου καί πολλῶν μελῶν τῆς Ἐνώσεως, ὠμίλησεν ἐκτενῶς διά τόν ἱερόν σκοπόν τοῦ Τεῖου, ὑπέρ ἐνισχύσεως τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Προγράμματος «Φωνή τῆς Ορθοδοξίας» καί τοῦ Περιοδικοῦ «ΛΥΧΝΟΣ» (15-6-08).

–Ἐδέχθη τό ζεύγος Νεκταρίου καί Σοφίας Ἰωάννου, καί συνεζήτησε μετ’ αὐτῶν διά τήν χειροτονία τοῦ Νεκταρίου, καθῶς καί τήν ἐν συνεχείᾳ διακονίαν αὐτῶν εἰς τήν Ἐκκλησίαν (16-6-08).

–Ἐδέχθη τόν π. Νικ. Σταυρόπουλο, Γεν. Διευθυντήν τοῦ Συγκροτήματος Γηροκομιῶν-Γηριατρειῶν Βασιλειάδος εἰς Σύνδνεϋ, διά θέματα ἀφορῶντα τόν ἐν λόγῳ Ὄργανισμῶ.

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Διάκονο π. Σταῦρον Ἰβανόν, ἐπεκρίθη εἰς τήν οἰκίαν τῶν οἰκουροῦντα Αἰδισ. π. James Murray, διαπρεπῆ Κληρικόν συνταξιούχον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, εὐχρηθεῖς εἰς αὐτόν τά δέοντα (19-6-08).

–Ἐδέχθη τόν ἐξ Ἀδελαιῖδος κ. Ἀνδρέα Χρήστου, ἐπισκεπτόμενον τούς οἰκείους του ἐν Σύνδνεϋ καί δὴ τόν ἀσθενοῦντα ἀτάδελφον αὐτοῦ π. Κ/νον Χρήστου εἰς Gosford, καί εἶχε μετ’ αὐτοῦ ἐγκάρδια συζήτηση, ἐκράτησε δέ αὐτόν εἰς τήν κοινή μεσημβρινή τράπεζα.

–Τό ἑσπέρας, συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, παρεκάθησεν εἰς τό ἐπίσημο ἀποχαιρετιστήριον Δεῖπνο, πού ἐδόθη εἰς τό Ὄμογενειακό Ἑστιατόριον Le Sands, ἐκ μέρους τῆς διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῶν Ἰδρυμάτων τῆς ἐν Σύνδνεϋ Βασιλειάδος, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀφυπηρητήσαντος Αἰδεσμο. Πρωτοπρ. π. Ἰωάννου Καπέτα, εἰς τά ὅποια εἰργάσθη θεοφιλῶς καί μετὰ ζήλου ἐπὶ σειρὰ δεκαετιῶν, ὡς Γενικός Διευθυντής. Κατά τήν ὁμιλία του, ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαρίστησε θερμῶς τόν ἀποχωροῦντα π. Καπέτα ἐκ τοῦ Συγκροτήματος τῶν Γηροκομιῶν-Γηριατρειῶν τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Σύνδνεϋ, ἐκφράσας εἰς αὐτόν καί τήν Πρεσβυτέρα του τίς εὐχαριστίες ὄλων, εὐχήθηκε δέ εἰς αὐτούς «Καλό ταξίδι» διά τήν ἐπικείμενην ἀναχώρησίν των εἰς Γενέτειρα. (20-6-08).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἐσπερινό εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἰ.Ναόν τῶν Ἁγίων Πάντων Belmore, ἀκολουθίας δέ παρεκάθησεν μετὰ τοῦ Ἰ. Προϊσταμένου, τοῦ Προέδρου καί λοιπῶν Παραγόντων τῆς ἐν λόγῳ Ἐνορίας-Κοινότητος εἰς τήν κοινήν ἑορταστικὴν τράπεζα (21-6-08).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Διευθυντή τοῦ Ἰδιαιτέρου Γραφείου του Ἀρχιμ. π. Κύριλλο Ζήση καί τόν Διάκονό του π. Σταῦρον Ἰβανό, ἀνεχώρησεν ὀδικῶς διά Jervis Bay. Τό ἑσπέρας ἑχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἐσπερινόν εἰς Ἰ.Ν. Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Παρεκάθησεν εἰς δεῖπνο, τό ὅποιο παρετέθη εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Προέδρου τῆς Ἐνορίας κ. Σπ. Καπετάνου (23-6-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε κατά τήν πανηγυρικὴν θ. Λειτουργίαν εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἰ. Ναό. Ἀκολουθίας μετέβη μετὰ τοῦ Ἰ. Προϊσταμένου π. Ἰω. Καπέτα, τῶν λοιπῶν Κληρικῶν καί πλήθους κόσμου εἰς «Sussex Inlet Tavern» ἰδιοκτησίας τοῦ Προέδρου κ. Καπετάνου, ὅπου παρεκάθησεν εἰς πανηγυρικὴν τράπεζα (24-6-08).

–Ἐδέχθη τήν γνωστὴ ζωγράφου κα Εὐα Green, μετὰ τῆς ὁποίας συνεζήτησε θέματα σχετικὰ μέ τίς κατά καιροῦς Ἐκθέσεις τῆς εἰς τήν Αὐστραλίαν καί ἐν Ἑλλάδι (26-6-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Πανηγυρικὴν

θ. Λειτουργίαν εἰς Ἰ.Ν. Ἀγ. Στυλιανοῦ, Ἀγ. Πέτρου καί Παύλου, καί Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Sutherland, ὅπου ἐτέλεσε καί τό μνημόσυνον τῆς ἀειμνήστου Παρασκευῆς Γιακκούπη, σεπτῆς Μητρὸς τῆς πρεσβυτέρας Ἑλ. Βαρυπάτη. Κατά τήν διάρκειαν τῆς θ. Λειτουργίας ἀπένειμε τό ὄφθικιον τοῦ Ἐξομολόγου εἰς τόν Ἰ. Προϊστάμενον π. Κωνσταντῖνο Βαρυπάτη, ὡς ἐπίσης καί Εὐαρέσκεις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τούς θεοφιλῶς ἐπὶ μακρόν ὑπηρετοῦντας τήν ἐν λόγῳ Ἐνορίαν κ.κ. Χαράλαμπον Ἐξικάνα, Ἀθ. Μαγδαλόπουλον, Ἀντών. Νικολακόπουλον, Γεώργ. Γιακκούπη καί κες Εἰρ. Καλῆ καί Ἀγγελ. Βγενά.

–Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μετὰ τῶν ὡς ἄνω καί πλήθους πιστῶν εἰς ἑορτὴν πανηγυρικὴν τράπεζα, ὁμίλησας καταλλήλως (29-6-08).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιο ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἰ. Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς Blacktown (1-6-08).

–Παρέστη εἰς τήν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἰ. Ναῶ Τελετὴν Καθοσιώσεως τῶν Ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καί εἰς τήν μετὰ ταῦτα δοθεῖσαν Δεξιῶσιν εἰς τήν Μεγάλῃ Αἴθουσα τῆς Σχολῆς (2-6-08).

–Ἐδέχθη τόν Μουσικό κ. Εὐάγγελο Παπαγεωργίου μετὰ τοῦ κ. Μιχ. Καροῦ (6-6-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἰ. Ν. Ἀγ. Σοφίας καί τῶν Τριῶν Θυγατέρων αὐτῆς εἰς Darlinghurst (8-6-08).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (10-6-08).

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τούς Νομικούς Συμβούλους τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς κ.κ. Μιχαὴλ Διαμαντῆ καί Νικόλαον Παπαναστασίου (11-6-08).

–Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τόν Αἰδ. π. Ἄγγελο Δραπανιώτη καί Αἰδ. π. Ἰωάννη Γρύλλη (12-6-08).

–Εἰς τόν Ἰ. Ν. Ἀγ. Στεφάνου Hurlstone Park, ἐτέλεσε τό 40ῆμερο μνημόσυνο τοῦ ἀειμνήστου φίλου καί συνεργάτου τῆς Ἐνορίας Σπυριδῶνος Φραγκοῦλη (14-6-08).

–Τὴν Ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἐλειτούργησε, ἐκήρυξε καί ἀνέγνωσε τὰς εὐχὰς τῆς Γονυκλισίας, εἰς τόν Ἰ. Ν. Ἀγ. Νεκταρίου Burwood. Εἰς τό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας ὠμίλησεν ἐκτενῶς διά τὰ κακῶς συμβαίνοντα εἰς τήν Διοίκησιν τοῦ Ἰ. Ναοῦ τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος καί τήν ἐκ μέρους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀπαράδεκτον συμπεριφορὰν, ἔκαμε δέ ἐκκλησίαν ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου νά εἰρηνεύσουν καί νά παύσουν τήν κατασκοφάντησιν τοῦ Ἱερέως (15-6-08).

–Ἐδέχθη τόν π. Ἀντώνιο Cagnoni καί συνεζήτησε μετ’ αὐτοῦ περὶ τοῦ διορισμοῦ του εἰς τινα Ἐνορίαν τοῦ Σύνδνεϋ ὡς βοηθητικὸς Ἱερεὺς (17-6-08).

–Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τούς Αἰδισ. Πρωτοπρ. π. Δημήτριον Κόκκινο καί Οἶκον. π. Νικόλαον Μποζίκην.

Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εἰς ἑορταστικόν Δεῖπνον, τό ὅποιον ὠργάνωσεν ἡ Βασιλειάδα πρὸς τιμὴν τοῦ π. Ἰω. Καπέτα ἐπὶ τῇ ὀριστικῇ ἀποχωρήσει του ἀπὸ τῶν Ὄργανισμῶν, μετὰ ἀπὸ 40ετῆ συνεχῆ ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ (20-6-08).

–Ἐκπροσωπῶν τόν Σεβασμιώτατον παρέστη εἰς τήν ἐτησίαν Ἐσπερίδα τοῦ Διγλώσσου Κολλεγίου τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς «Ἁγία Εὐφημία» καί ὠμίλησε καταλλήλως, ἐξάρας τό λαμπρόν ἔργον τό ὅποιον ἐπιτελεῖται εἰς αὐτό (21-6-08).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἰ. Ν. Ἀγ. Πάντων Belmore καί ἐν συνεχείᾳ εἰς τήν Αἴθουσα τοῦ Ἰ. Ναοῦ παρεκάθησεν εἰς κοινὸν Γεῦμα μεθ’ ὄλων τῶν συνεργατῶν τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος (22-6-08).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἐσπερινό, εἰς τόν

πανηγυρίζοντα Ἰ. Ν. Ἀγ. Στυλιανοῦ καὶ Ἀποστ. Πέτρου καὶ Παύλου Sutherland (28-6-08).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἰ. Ν. Ἀγ. Αἰκατερίνης Mascot (29-6-08).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἀρχιμ. π. Ἐλευθέριον Καμπουράκη, μετέβη εἰς Newcastle ὅπου ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἰ. Ν. Ἀγίων Ἀποστόλων, διαβιβάσας καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου. Μετὰ ταῦτα, παρεκάθησεν εἰς κοινόν Γεῦμα μεθ' ὄλων τῶν συνεργατῶν καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐκ Σύδνεϋ προσκνητῶν (30-6-08).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου** **Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg. Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἰ. Ναοῦ (1-6-08).

–Προέστη συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (3-6-08).

–Προέστη ἱερατικῆς συνάξεως, ἡ ὁποία ἔλαβε χώρα εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα ἀκολούθησε πασχαλινὴ τράπεζα, τὴν ὁποίαν παρεθεσεν ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τοῦ ἐν λόγῳ Ἰ. Ναοῦ (4-6-08).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν τῆς Παναγίας Σουμελᾶ East Keilor. Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὴν αἴθουσα παραπλεύρως τοῦ Ἰ. Ναοῦ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου (8-6-08).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος Richmond καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσα παραπλεύρως τοῦ Ἰ. Ναοῦ (14-6-08).

–Τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἰ. Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος Richmond καὶ ἀκολούθως προέστη τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ ἀνέγνωσε τὰς εὐχὰς τῆς Γονυκλισίας. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσα παραπλεύρως τοῦ Ἰ. Ναοῦ (15-6-08).

–Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα ἀνεχώρησεν διὰ τὴν Γενέτειραν (16-6-08).

Γ' - Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου** **Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone καὶ ἐτέλεσε τὸ Μνημόσυνον διὰ τοὺς πεσόντας ἥρωας κατὰ τὴν Ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁμιλήσας ἐπικαίρως. Μετὰ τὸ πέρασ τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν εὐλόγησε δεξιῶσιν εἰς τὴν ἐνοριακὴν αἴθουσαν παρατεθεισαν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Νοτίου Αὐστραλίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὁμιλήσαν ἐπικαίρως ὁ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης τῆς Ν. Αὐστραλίας, Ἐντιμ. κ. Michael Atkinson, καὶ ἡ Συντονίστρια Ἐκπαιδεύσεως τοῦ Γεν. Προξενείου τῆς Ἑλλάδος ἐν Ν. Αὐστραλίᾳ, Ἐρίτ. κ. Εὐαγγελία Κουτσοῦ (1-6-08).

–Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (4-6-08).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου

Παντελεήμονος Glenelg καὶ ἐτέλεσε διετές Μνημόσυνον τοῦ διατελέσαντος βοηθοῦ ἱεροψάλτου τῆς Ἑνορίας ἀειμνήστου Εὐαγόρα Πηλιώτη (8-6-08).

–Τὸ Ψυχοσάββατον, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

–Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εὐγενῶς παρατεθέν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ συνταξιούχου Ἱερέως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ἐν Ἀδελαιδί, Αἰδес. Πρεσβ. π. Κωνσταντίνου Iana (14-6-08).

–Τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας ἐγκαινίασε τὴν ἔκθεσιν χριστιανικοῦ βιβλίου καὶ εἰκόνας τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος καὶ μετὰ ταῦτα εὐλόγησε τράπεζαν παρατεθεισαν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (15-6-08).

–Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park.

–Ἐδέχθη τὸν Ἀξιότ. κ. Κωνσταντίνον Ζούβελον, Ἐυλογύπτῃν ἐξ Ἑλλάδος (16-6-08).

–Ἐδέχθη τὸν Ἀξιότ. κ. Γεώργιον Χρόνην ἐκ τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (18-6-08).

–Παρέστη εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (19-6-08).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect, μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας εὐλόγησε τράπεζαν παρατεθεισαν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (22-6-08).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ Coober Pedy Αἰδес. Πρεσβ. π. Radomir Alexic, Κληρικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας ἐν Αὐστραλίᾳ (23-6-08).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ Σύδνεϋ Αἰδес. Οἰκον. π. Νικόλαον Μποζίκην.

–Παρέστη εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Βασιλειάδος (24-6-08).

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Αἰδес. Οἰκον. π. Σταῦρον Ψαρομάτην, τὸν Αἰδес. Πρεσβ. π. Ἰωάννην Σέρστομπιτ καὶ τὸν Ἀξιότ. κ. Ἰωάν. Κιοσόγλου, Μέλος τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, καὶ συνεζήτησαν θέματα ἀφορῶντα εἰς τὴν εὐρυθμὸν λειτουργίαν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (25-6-08).

–Ἐπεσκέφθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τόν ἀσθενοῦντα Ἀξιότ. κ. Βασίλειον Ταλιαντζῆν, Μέλος τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου καὶ Chairman τῆς Βασιλειάδος Ν. Αὐστραλίας.

Ἐδέχθη τὸν Ἀξιότ. κ. Ἰάκωβον Παπαγεωργίου καὶ τὸν Ἀξιότ. κ. Δημήτριον Μπελεχρῆν, Μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Renmark (28-6-08).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood καὶ εὐλόγησε τράπεζαν παρατεθεισαν ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὁμιλήσας διὰ τὴν προσφορὰν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (29-6-08).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολωνιάδος κ. Σεραφεὶμ
Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com